

ვეფლუციური ინდივიდუალისტური პასუხი ამ პოლიტიკურ მოცემულობას, იმით რომ ყველაზე კარგი იდეებიც კი ქცეულა ყველაზე სამინელო იარაღად და ეკვბ არ ღირს სხვების ცხოვრების თამაში?

ყველაფერი მოხდება გაამრებულად საჭირო დროს საჭირო ადგილას, საჭირო ნივთებით დგომით. თუ მართო დარჩები, წვიმაში ან მშის გულზე, არ უნდა შეგეშინდეს. მთავარია შენ იყოდე რომ "აქ დგახარ და სხვანაირად არ ძალგოძს". თვითორგანიზება მშენიერი ყვავილია, ყველა სიამონებით დაიმაგრება და გულზე, თუმცა ამ შესამკობელის გარეშეც თუ იცი, რომ შენს უკან ხალხის ბაღია გაშენებული, ვისთვისაც იბრძვი, ვის გამოც მართო არასდროს იქნები, იმედგაცრეუბა გაივლის და ნამდვილი მრავლები გამოჩნდება, რომლებსთვისაც ბრძოლაშიც ნებისმიერი სიდიდის არმიით გაილაშქრებ.

მარიამ მუთიძე

ხარახურას უკან ამჟამად დგას სამი ხელოვანი, თუმცა მუდმივად მოხარული იქნება რომ ახალი წევრებიც შემოიმატოს.

მარიამ კახნიაშვილი არის მკვლევარი და ხელოვანი თბილისიდან. მან ვიზუალური კულტურის, სოციალური ანთროპოლოგიის და მედიამცოდნეობის მიმართ ინტერესი უტრეხტის უნივერსიტეტში აღმოაჩინა, სადაც მან ბაკალავრის ხარისხი დაიცვა. მისი მთავარი კვლევითი ინტერესები თანამედროვე სუბკულტურების ეთნოგრაფიული შესწავლაა. მარიამი ამჟამად მუშაობს არა-სამთავრობო სფეროში, კულტურის მიმართულებით. ის უსახელო თბილისის გუნდის წევრი და პროექტების მენეჯერია. მარიამი ასევე დაინტერესებულია ფოტოგრაფიით და აქვს ვიდეო გადაღებების სფეროში მუშაობის გამოცდილება.

ანა მიქაძე არის სამრეწველო დიზაინერი და მკვლევარი. თავდაპირველად მან განათლება მიიღო Design Academy Eindhoven-ში (აინდჰოვენი, ჰოლანდია), ამჟამად არის ვენის თავისუფალი მეცნიერებების უნივერსიტეტის, Design Investigations ფაკულტეტის სტუდენტი. იგი არის არაერთი ახალგაზრდული პლატფორმის და აქტივისტური ჯგუფის დამფუძნებელი - Bzar Material Bank (ფოკუსი - ფინანსური თანასწორობა და წარჩენების გადამუშავება), ARC (ინკლუზიურობის კომიტეტი).

გიორგი კიკორია არის ხელოვანი და დიზაინერი თბილისიდან. მან განათლება მიიღო ამერიკაში სადაც ის სწავლობდა ხელოვნებას და ისტორიას. ის მუშაობს როგორც დიზაინერი, მკვლევარი და უსახელო თბილისის გუნდის წევრი როგორც ტექნიკური დირექტორი. ასევე იყო eyebeam nyc, სახელოვნებო პლატფორმის კომუნიკაციის ასისტენტი, სადაც გამოცდილება მიიღო კულტურული პროგრამის შექმნაში და კომუნიკაციაში. ის დაინტერესებულია ვიზუალური ანთროპოლოგიით, ურბანული თეორიით და ისტორიით.

ხარახუჩა / ხიდიხუჩი

სსსსსსამმმმმმმმმმმმმმ-ი

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

სმინხსსსსს / რყდრდრდ

რეზრდრდ

რეზრდრდ

რეზრდრდ

თვითორგანიზება

=ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

ს

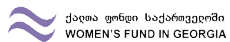
მინადორა

#####

ზინი <<

ივნისი 2023

გამოიცა 'ქაღალა ფონდი საქართველოში' ფინანსური მხარდაჭერით

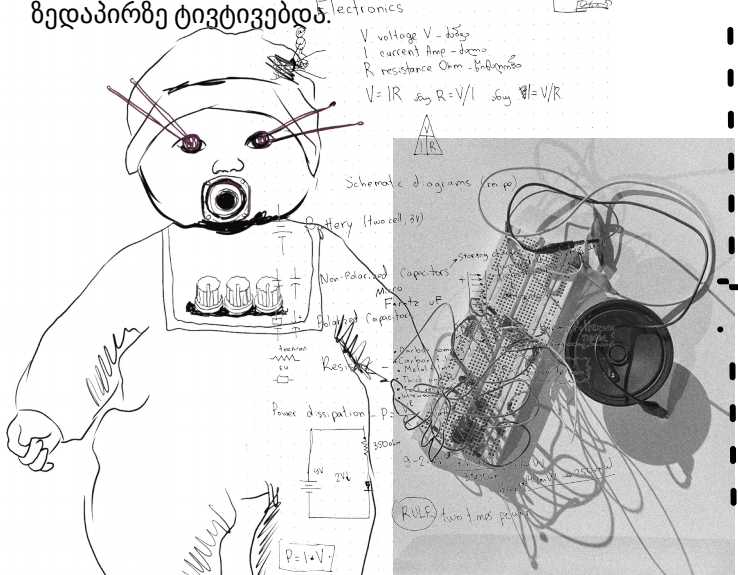

ქაღალა ფონდი საქართველოში WOMEN'S FUND IN GEORGIA

DIY FM ანალოგ სინთეზატორი პროექტი "პროკრეაცია"

ყველაფერი დაიწყო სურვილით, უფრო სწორად უსურვილობით, დედობის უსურვილობით.

მდებრად დაბადება მოცემულობაა, რომელშიც ქორწინება და შვილის ყოლა ყველა ჩვენგანს ვალად ადევს. თანამედროვე სამყაროში, ჯერ კიდევ გავრცელებულია ჩვენი, როგორც ქალების რეპროდუქციულ მანქანად აღქმა. მე კი არასდროს მქონია შვილის გაჩენის სურვილი, არასდროს მიფიქრია და, მით უმეტეს, მიოცნებია დედობაზე. ამის გამო მთელი შეგნებული ცხოვრება ვგრძნობდი საზოგადოების წინააღმდეგობას და მიუღებლობას. არა მხოლოდ ოჯახის წევრები არამედ მეგობრებიც კი გაკვირვებით მეკითხებოდნენ მიზეზს და ჩემი ახსნა-განმარტება არასოდეს აკმაყოფილებდათ. ხშირად მომისმენია მოსაზრება, რომ დედობა ქალის მთავარი მისიაა და რომ ახალი სიცოცხლის მოვლენაზე უკეთესს ვერაფერს ვიზამ. დიალოგი ამ თემაზე რეფრენად გასდევდა ჩემი ცხოვრების ბოლო წლებს და ჩემს გონებაში მუდმივად ზედაპირზე ტიკტიკებდა.

ახლა კი აბაჯი, ინსტრუმენტის შექმნისა: ფინეთში, სიბელიუსის აკადემიაში სწავლისას გავდიოდი საგანს — ლაივ ელექტრონიკის სტელიე, რომელშიც უნდა მემუშავა მუსიკალურ პროექტზე. ამ პერიოდში აღმოვაჩინე წიგნი მიკროელექტრონიკის შესახებ, დავინყე ყოველდღიურად კითხვა, ხაზვა და კონსპექტების კეთება. თავიდან მარტივი და გასაგები იყო, მერე გართულდა, მიუხედავად იმისა, რომ სირთულის პროპორციულად ინტერესიც მიღვივდებოდა, უნდა ვალიარო, ჩემი მენტორი, ალექსანდრო ოლარტე რომ არა, დიდი შანსია დავნებებულიყავი. მაშინ როცა ჩიხში შევდიოდი, ალექსანდრო მოთმინებით მიხსნიდა სქემებს, მიზიარებდა საიტებს (რეი ვილსონის music from outer space იყო საიტი, საიდანაც ყველაზე დიდი ინსპირაცია მივიღე ჩემს წრედზე მუშაობისას), კომპონენტებსა და მენუალებს. სწორედ ამ დროს დავაკავშირე დედობის წნეხი მიკროელექტრონიკასთან და გამიჩნდა ინსტრუმენტის შობის იდეა.

„ ხარახურა არის ხელოვანთა თვითორგანიზირებული კოლექტივი რომლის გამოხატვის ინსტრუმენტი რიზოგრაფიული ბეჭდვაა. ის ასევე მოქმედებს როგორც საზოგადოებრივი ეკო-მეგობრული სტამბა.

ხარახურა მიზნად ისახავს გახადოს ბეჭდვითი კულტურა უფრო ხელმისაწვდომი და მეგობრული; ხელი შეუწყოს ადგილობრივ შემოქმედებას და კვლევით კულტურას ბეჭდვითი ხელოვნების საშუალებით; მხარი დაუჭიროს ხელოვანებს, და ჩამოაყალიბოს მრავალფუნქციური სივრცე, სადაც შემოქმედები და არა მხოლოდ, შეძლებენ ერთმანეთთან შეხვედრას, დაკავშირებას, თანამშრომლობას და გამოცდილების გაზიარებას. ხარახურას სამომავლო გეგმებში შედის ვორქშოპები და ლექციები, ფესტივალები, შემოქმედებითი რეზიდენციები და ბიბლიოთეკის/არქივის ჩამოყალიბება. ხარახურას მთავარი მამოძრავებელი მიზანი ისეთი შემოქმედებითი დემოკრატიული სივრცის შექმნაა, სადაც ხალხი თავისუფლად ექსპერიმენტირებას და ერთმანეთის მხარდაჭერას შეძლებს. ასეთი მუშაობის პრაქტიკით, ხარახურა ერთგვარად ადგილობრივი აქტივისტების, ხელოვანების და სხვა დისციპლინების წარმომადგენლების გზაა გადაარჩინოს კულტურა სახელმწიფო ინსტიტუციებისგან, კერძო ბიზნესმენებისგან, სუბიექტური თვალსაზრისებისგან და გაიზარდოს ასეთი თვითორგანიზირებული საზოგადოებების ხილვადობა.

ხარახურას მთავარი ინსტრუმენტი რიზოგრაფია. ის არის საბეჭდი დანადგარი, რომელიც 80იან წლებში იაპონიაში ოფისებისთვის შეიქმნა. რიზოგრაფია ბეჭდვის ერთ-ერთი ყველაზე საინტერესო, სწრაფი, ეკოლოგიურად სუფთა და იაფი მეთოდია. ის იდეალურია საშუალო ტირაჟის ნამუშევრებისთვის: პრინტები, ჟურნალები, შემოქმედებითი წიგნები, ბროშურები, მისალოცი ბარათები და სხვა. ბეჭდვისას იყენებს სოიოზე დაფუძნებულ მელანს და ბრინჯისგან დამზადებულ ტრაფარეტებს.

რიზოგრაფ სტამბა საშუალებას მოგვცემს მეტ ადამიანს მივცეთ ხმა და გამოხატვის საშუალება. შევქმნათ პირად და ხალხურ გამოხატვას შორის დიალოგი. ვფიქრობთ, ამ ყველაფერს ძალიან დიდი პოტენციალი აქვს, რომ ლოკალურ კონტექსტში კულტურა მოვადლიეროთ და არ დარჩეს მხოლოდ ინტელექტუალურ და ელიტარულ ვაკუუმში. ეს სივრცე ყოველთვის დარჩება ხელოვანების მიერ ხელოვანებისთვის ან უბრალოდ ენთუზიასტების-თვის შექმნილი, თუმცა აღვნიშნავთ რომ, როგორც ცოცხალი ორგანიზმი, ისევე განიცდის ცვლილებას როგორც დრო მოითხოვს.

ჩვენი ამჟამინდელი ინტერესის სფეროებია - თანამედროვე ხელოვნება და კულტურა, ტიპოგრაფია, ილუსტრაცია, კვლევითი დიზაინი, დიზაინი როგორც პრაქტიკა, არასწორხაზოვანი არქივირება, ურბანული ურთიერთობები, კვლევა როგორც პრაქტიკა, ანთროპოლოგია და ისტორია, ექსპერიმენტული გამომცემლობა და ბეჭდვა, ქვიარ კულტურა, მედია ანალიზი, მუსიკალური სუბკულტურების და სხვადასხვა იდენტობების აღმოჩენა.. და ბევრი სხვა.

თავისუფლებისთვის ბრძოლას ყოველთვის გათავისუფლებისთვის ბრძოლა მიჩრევნია, გათავისუფლება უფრო მრავლისმოსცელია და კარგად გამოხატავს იმას, რომ ვიღაც ან რაღაც საჭიროებს ამ ბრძოლას. თვითორგანიზებაც ხომ ასეთ დროს იძენს შინაარს, სხვა დროს ალბათ უბრაოდ გასართობად წასვლა, ან სხვა სახელი ქვია ერთად მეკრებას და რაიმეს კეთებას. გათავისუფლების იდეაზე ფიქრმა გამოიყვანა ადამიანური ჩარჩოდან და უფრო ფართოდ დამახანა სოცხლის თავისუფლების, ტოტალური გათავისუფლების იდეა. ამ მხრივ დღემდე ბევრი, ბრძოლის და დაცნვის გადატანა მიწევს.

სამწუხაროა, რომ კარგად დაგეგმილი მარკეტინგული და სოც-კულტურული მოცემულობის ფონზე ადამიანს დღემდე უჭირს იმ ილუზიიდან გამოსვლა, რომ სხვა არსებები მისი საკვებია და რომ მისთვის უნდა დაიხოფოს. ცხოველი სხეულის ფლობის, შვილის ყოლის, მასზე ზრუნვის და სხვა მრავალი უფლება მკვეთრადაა გადაჯაჭვული საერთო უფლებებისთვის ბრძოლის ველზე. ვეგანიზმი და ეკო-ფემინიზმი ანარქიზმთან ერთად გაერთიანებისა და გათავისუფლებისთვის ბრძოლის დიდ საძირკველს უნდა გვაძლევდეს. თუმცა, იშვიათად ნახავთ ადამიანებს, რომლებიც გამოგვყვებიან ამ ჩამოთვლილი თეორიების პრაქტიკებში, რამდენნად შთამბეჭდავიც არ უნდა იყოს ისინი.

ამ ყველაფერზე ბევრს რომ ვფიქრობ, რატომ ვერ ვერთიანდებით, რატომ იშლება მალე საპროტესტო აქციები, რატომ წყვეტენ ხაადრეკად გაფიცვებს, რატომ ვერ ვაორგანიზებთ ინტერნაციონალ ახლაც კოსმპოლიტურ საზოგადოებებს, ხანდახან ვფიქრობ, შეიძლება მუსტად ესაა ჩვენი

სამუშაო პროცესი დაიწყო ბევრი კითხვითა და გაურკვევლობით, რომლებიც უხებოდა არა მხოლოდ ხმის დიზაინსა და კონტროლირებად პარამეტრებს, არამედ ვიზუალურ და კონცეპტუალურ ასპექტებს. კითხვების დასმამ და პასუხების ძიებამ ძალიან დიდი დრო წაიღო, თუმცა ყველაზე საინტერესო პროცესი იყო. ინსტრუმენტის შვილთან გაიგივებამ ვიზუალური მიმართულება მომცა, გადავწყვიტე ბავშვ თოჯინაში (baby doll), მომეთავსებინა. შევარჩიე კომპონენტები, ავანწყვე წრედი, ვიექსპერიმენტე სხვადასხვა მოცულობის კომპონენტებითა და სამონტაჟო დაფის მეშვეობით, სასურველი სქემის მიღების შემდეგ დარჩილვას შევუდექი.

წრედისა და კომპონენტების შერჩევის პროცესში ვხელმძღვანელობდი ანალოგური fm (frequency modulation) სინთეზატორის მოდელით, რომელიც ანალოგური ოსილატორის მოდულაციის არასტაბილურობის გამო კონვენციურ ინსტრუმენტად არ არის გამოსული. გამოვიყენე ორი ფოტორეზისტორი (სინათლის სენსორი), რომლებიც თოჯინის თვალებად ჩავამაგრე, თითოეული რეზისტორი მატარებელ (carrier) და მოდულატორ (modulator) სიგნალს აკონტროლებდა. განსხვავებული ჟღერადობის მისაღებად, ვეცადე შევწინააღმდეგებოდი ჩემი, როგორც ადამიანის თანდაყოლილ სურვილს სრულად მეკონტროლებინა და დამემორჩილებინა ინსტრუმენტის მუსიკალურობა და დავამატე სახელური (potentiometer/knob), რომელიც კონდენსატორისთვის დენის მიწოდებას ამცირებდა და მის შიმშილს იწვევდა (current-starving — თუ კონდენსატორს საკმარისი დენი არ მიეწოდება, ხმა უკონტროლო, არაპროგნოზირებადი, ხმაურიანი (noisy) და არაერთგვაროვანი ხდება).

ამის შემდეგ დაიწყო უშუალოდ მუსიკასთან ურთიერთობა, ვიმპროვიზირებდი იქამდე, სანამ არ ავანწყვე პერფორმანსის უხეში მონახაზი, რომელშიც ხმის დიამეტრალურ ცვლილებებს, შესტებსა და სცენაზე მოძრაობის ტრაექტორიას ვგულისხმობ. უხეში იმიტომ, რომ არაპროგრნოზირებადი ხმა ზუსტი შესრულების საშუალებას არ მაძლევდა. ყოველი რეპეტიცია სხვადასხვანაირად ჟღერდა, მე კი ეს იდეა რამდენადაც მომწონდა, იმდენად მაფრთხობდა

დაულალავმა შრომამ, ერთგულებამ და, რაც მთავარია, შეუპოვრობამ სასურველ შედეგამდე მიმიყვანა, საკუთარი თავის რწმენა გამიმყარა და მოტივაცია მომცა გავაგრძელო მიკროლეექტრონიკასთან მუშაობა. ეს პროექტი იყო არა მხოლოდ შემოქმედებითი ექსპერიმენტი და პიროვნული გამოწვევა, არამედ ჩემი, როგორც ქალის განცხადება, რომ ჩვენ არ ვართ რეპროდუქციული მანქანები, დედობა სულაც არაა ყველა ქალის ცხოვრების მიზანი (purpose of life) და ამაში უცნაური არაფერია.

ქართუვანი /კეტრეუანი

(დიხ, უბრალოდ კაბელი არ ჩავაერთეთ გობროში და იყო გამოკიდებული თავისთვის) ამიტომ ისევე როგორც Keren Batok, ასევე მის მისაღებში განთავსებული გამის გამათბობელიც აქტიურად გამოხატავს თავის აზრს ვიდეო ჩანანურში, უნდა აღვნიშნოთ, მასაც აქტიურად ანაღვლებს მუსიკალურ ინდუსტრიაში მამაკაცების დომინაცია. მაგრამ მფოთი ნეიტრალიზდება, როცა დღითიდღე ვხედავთ როგორ იზრდება ინტერესი მუსიკალურ ინდუსტრიაში მოღვაწე ქალების მიმართ და ჩვენ უფრო მეტი მოტივაციით ვაგრძელებთ მუშაობას.

ამ საქმემ მიგვახვედრა, რომ ყველაფერი შესაძლებელია თუ გუნდი ერთი მიზნისკენ დაიწყებს სვლას და ყველა გააკეთებს იმას, რაც შეუძლია.

მადლობა თქვენ
დიდი სიყვარული

	<div>სალამი! ჩვენ ვართ დიაცი, კომუნა და სამეგობრო, რომლის მიზანი იპოვოს ქალები მუსიკაში და დაეხმაროს მათ ხმის ამაღლებაში. უშუალოდ დიაცის გუნდის შესახებ რომ მოგახსენოთ: ჩვენ ვართ გვანცა, სალომე, სალო და მართა, ოთხი დიაცი რომელიც წლებია მუსიკალურ ინდუსტრიაში ვტრუალებთ და ცოტა შეველონდით იმით, რომ ქალებს ხმა მუსიკაში არ ისმის, შესაბამისად მეყვიარეთ ერთად და ვიფიქრეთ: რა ვქნათ ახლა ჩვენ? ვერ სად ვიპოვოთ გოგო მუსიკოსები? და მერე როგორ გავაცნოთ ისინი ხალხს? ასე შეიქმნა პოდკასტი დიაცი, სადაც ქალები თავიანთ გამოცდილებაზე თუ დაბრკოლებებზე საუბრობენ, პარალელურად ეს ჩვენ გვეხმარება ბაზის შექმნაში და ერთგვარი კვლევის გაკეთებაში.</div>
	<div>ეს კი ლამაზად ჟღერს და არის კიდევ. მაგრამ თავიდან ათასი მფოთი და შეცდომა გადავივარეთ, უპირველესყოვლისა მადლობა მიხნდა TEMPO Radio-ს გუნდს გადავგვ, რომლებმაც უსასყიდლოდ გვათხოვეს გობროები, მაგრამ რადგან გვინდოდა ხარისხი კარგი ყოფილიყო, ჩვენი ხელფასებიდან თანხა გადავდეთ და ვვიყიდეთ მიკროფონები, რომლის ჩაერთობა პირველი პოდკასტის ჩანერისას დაგვაკონწყდა</div>